Bir Anka'nın Güncesi

Sinan Canpolat

İLK Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Bir Anka'nın Güncesi
Sinan Canpolat

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025
ISBN: 978-625-5896-51-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİR ANKA'NIN GÜNCESİ

Sinan Canpolat

Rüzgârın Yolculuğu
Sinan'ın Hikâyesi

Bölüm 1: Yaramaz Bir Çocuğun Mahalleleri
Daha çocukken belliydi duramayacağım… Sokakların tozuna bulanmış ayaklarım, mahalle mahalle gezen bir özgürlük arzusunun izlerini sürüyordu. Annemden yediğim azarlar, bana sınır çizmeye çalışırken ben çoktan o sınırların dışına taşmıştım bile. Birkaç kez evden kaçtım… Ama hiçbir zaman kendimden kaçamadım. O yıllar, içimde büyüyen özgürlük tutkusunun ilk şarkısıydı.
Ben, sokakları annemin sesinden daha çok tanıyan bir çocuktum.
Kulağımda hep bir azar,
Ama ayağımda yönü belli olmayan bir yolculuk…
Mahalle mahalle gezerdim,
Sanki taşların altına saklanmış özgürlüğü arar gibi.

İçimde bir rüzgâr vardı o zamanlar,
Adını bilmediğim,
Ama her estiğinde beni dışarı çağıran bir rüzgâr.
Annem "yaramaz" derdi bana,
Ama ben yalnızca duvarları sevmeyen bir çocuktum.

Her kaçış bir devrimdi küçük kalbimde.
Bir portakal bahçesinin gölgesinde uyudum bir gece,
Bir başka gece, eski bir kamyon kasasında…
Çünkü ben, yastığa değil yıldızlara baş koymayı seviyordum.

Toprağı tanıdım önce,
Çamurda düşüp kalkmayı,
İnatla ayağa kalkmayı…
Kimse öğretmedi bana,
Ama ben öğrendim:
Düştüğün yer, ayağa kalktığın yerdir bazen.

Ve bir gün…
Amcam çıktı karşıma.
Bir duvarın dibinde durmuştu,
Elinde ne baston vardı ne kitap.
Ama susuşunda asırlık bir dağ gibi duruyordu.

Dedi ki hiçbir şey demeden:
"İnsanın yolu, önce kendi içinde yürür."
Ben o an, bir çocuğun kalbinde
Koskoca bir cümle kurdum:
Kaçmak özgürlük değilmiş,
Özgürlük, dönüp yüzleşebilmektir asıl.

Ama o zamanlar bilmiyordum…
Sadece yürüyordum.
Bir mahallenin bittiği yerde,
Başka bir hayat başlıyordu benim için.

Bölüm 2: Gençlik, Hızlı Kararlar ve Ağır Bedeller
Gençliğin heyecanı bazen insanı düşünmeden yola çıkarır. Ani bir kararla evlendim. Kalbim hızlı atıyor, aklımsa geride kalıyordu. Zamanla anladım ki bir yuva kurmak, sadece sevgiden değil, anlayıştan da geçer. Anlaşmazlıklar büyüdü, kelimeler yetmedi. Bu sırada askere gittim. Döndüğümde ne evlilik aynıydı, ne de ben. Kurtarmaya çalıştım ama olmadı. O karmaşanın içinden bana kalan tek gerçek, oğlumdu. O, en zor zamanlarımda bile ayağa kalkma sebebim oldu.
O yaşlar bir garip,
Bir yanın arzulardan yanar,
Bir yanın korkudan,
Ve bir yanın isyanla büyür.
Henüz neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmeden,
Bir karar verirsen,
Yolun seni alır ve gider.

Ben de verdim o kararı.
Evlenmek…
Bir yolda iki kişi yürümek diye düşündüm.
Ama yollar birleştikten sonra…
Fark ettim ki, yollar birbirine benzemez.
Bazen öyle uzaklaşırsın ki,
Bir başkasıyla yürürken kendi sesini bile kaybedersin.

Askerlik…
Beni bekleyen bir adımdı,
Ama ben orada da bulamadım huzuru.
Bir askerin değil,
Bir adamın, bir özgür ruhun savaşıydı benimki.
Orada bir şey gördüm:
Beyaz bayrak, ama kirli ellerle kaldırılıyor.
Düşlerimle, halkımın türkülerinin arasına karıştım.

Dönünce her şey değişmişti.
Evdeki sessizlik bile başka,
Gözlerdeki eksik bakışlar…
Bir zamanlar sevdiğim her şey,
Şimdi yabancıydı bana.
Ve ben,
Yavaşça büyümeyi kabul ettim,
Ama büyürken düşlerimden de vazgeçmedim.

Oğlum…
Bir tek sen kaldın,
O keskin bakışta bana ışık oldun.
Ve ne zaman düşseydim,
Ne zaman yolumu kaybetseydim,
Senin gülüşün beni buldu.

Ahmet Arif der ki:
"Sonsuz bir sevdanın içindeydim,
Ama kalbimde bir tek yalan vardı."
Bende de vardı o yalanlar,
Ama yalanlarla büyüdüm,
Ve her yalanın sonunda bir doğru vardı.

Bölüm 3: Düşüş ve Derinlik
Hayat, bazen seni hiç istemediğin yerlere sürükler. Cezaevinin soğuk duvarları arasında, zaman farklı akar. Düşünceler keskinleşir, insanlar ise maskelerini düşürür. Bazıları düşüşümü alkışlarken, ben kendimle yüzleşiyordum. En çok da amcamın ziyarete geldiği o gün… Gözlerindeki hayal kırıklığı ve sessizliği, yıllarca içimde yankılandı. O an karar verdim: kendimin akıl hocası olacaktım. Her günü okuyarak, yazarak ve kendime nasihatler vererek geçirdim. Orası benim yerim değildi. Ve artık bir çıkış haritası çizmeliydim.
O zamanlar ben de hızlıydım,
Bir rüzgâr gibi…
İçimde bir ses hep yankı yapıyordu:
"Hadi git, durma!"
Her karar, ardında bir çığlık bırakıyordu,
Ama biz, o çığlıkları duymadan yürüdük.

Evlenmek, büyük bir adım,
Ama büyüyemediğimiz bir adım…
Bir hayatla, iki kişiyle taşınamazdı o yüke,
Sevda… O kadar büyük değildi.
Kelimeler, duvarlardaki çatlaklar gibi
Her zaman daha derinleşiyordu.
Bir zamanlar "söz vermiştik" derken,
Şimdi ben, o sözlerin hapsindeydim.

Ve bir gün,
Toprağın ağır kokusunu içime çektim.
Asker oldum,
Ama bir yabancı gibi geçtim o topraklardan.
Toprağa basmadım ben,

O toprağa karnım acıkmış, yalnız,
Zehirle dolmuş bakışlarımla basmadım.

Yazdım, her gün yazdım…
Bir de yazmak, düşünmek…
Ama bir kâr getirmezdi.
Çünkü yazdığım,
Beni başkalarına anlatan bir hapishane oldu.
Sözlerim özgür değildi,
Ama bir şey vardı,
Bir iç ses…
O iç ses hep beni kendi yoluma çağırıyordu.

Ve ben,
Yavaşça kayboldum o kalabalıkta.
Bir köşeye çekildim,
Oğlumun gözlerinde buldum bir şey,
Sonsuzluğa ait bir umut…
Ve o umutla, her yıkılışımda ayağa kalktım.
Bazen yıkılmak, daha güçlü olmak içindir.
Bunu yazacak kadar biliyorum artık.

Demir soğuktur, taş sessizdir…
Ama insanın kendi iç sesi,
Bazen hepsinden gür çıkar.

Günler birbirine benzerken,
Bir gün görüşe çağırdılar.
Gelenin kim olduğunu sormadım.
Zaten kimin geleceğini kalbin önceden bilir.

Yandım...
Ama bu yanış, bir son değilmiş,
Küllerimden doğan bir sabah varmış.
Adım atarken uçurum kenarlarında,
Rüzgâr bile susarmış kanatlarımın kararlılığında.

Bir zamanlar çocuk sesiydim mahalle aralarında,
Annemin bağırışı, düşlerimin yankısıydı duvarlarda.
Kaçışlarım bile özgürlük provasındaydı,
Küçük bir kalpte büyük fırtınalar saklıydı.

Sonra...
Bir gün sevdaya kanat açtım,
Ama rüzgârı tersten esti hayatın.
Düştüm, kalktım, sonra yine düştüm.
Kendime bile küstüm... Ama hiçbir zaman sustum diyemedim.

Asker yolları, boş evler,
İçimde yıkılan şehirler...
Ama bir çocuk gülümsedi uzaklardan,
O gülüşte yeniden doğdum;
Ben vardım... Yeniden var oldum...

9 786255 896513

tilki Kitap